BİRAZ DA SİZ, İNSAN OLABİLMEYİ BECEREBİLSENİZ ESKİSİ GİBİ…

Soğuk kış gecelerinde içimizi ısıtacak masallar anlatırdı büyüklerimiz.
Asansör yoktu, merdivenle çıkılırdı yükseklere.
Aidat ödenmez, yönetici seçilmezdi.
Evlerin kapıları kilitlenmezdi. Evler badanalı, sokaklar lambasız, mahalleler bekçili olurdu.
Ajans radyodan, müzik pikaptan dinlenir, çizgi romanlar okunur, defterlere kenar süsü yapılırdı.
Hayat arkası yarın gibiydi, kesintisizdi.
Her gün yaşanacak bir şey vardı. Herkes kendi düşünü kurar, hiç kimsenin düşlerine kâbus olmazdı.
Kendi hayatını yaşardı.
Hani herkes arkadaş, hani oyunlar sürerken, hani çerçeveler boş, hani kör kütük sarhoş gençliğimizden, hani şarkılar bizi henüz bu kadar incitmezken… eskidendi, eskiden, çok eskiden…
Peki ya şimdi… Komşusu açken, neden kendisi horlayarak uyuyor.
Akşamlar neden eskisi gibi akşam, sabahlar neden eskisi gibi sabah olmuyor.
Herkes; yoğun, yorgun ve tek başına.
Kimse kimseyle selamlaşmıyor, kimse kimsenin dertlerine ortak olmuyor.
Varlığına tahammül edilemeyen yanları ile insanlar insanlıklarını yok sayıyor.
Sevgisizlik, insan olmanın dayanılmaz ağırlığının üzerine, heybeti ile oturuyor…
Ve… çayın da bir derdi var, diyor adam. Ateşler içinde yandığına göre, unutulduğunda soğuduğuna göre, bekleye bekleye acıdığına göre, var bir derdi… Ama adamı kimse duymuyor…
Sağlık dünyasında olmak, dertlere derman sunmak, vicdanları yorgun bedenleri, biraz olsun rahatlatsa da, yorulan ruhlar bu ağır yükün altında ezilmeye devam ediyor.
Bir ses bir nefes istiyor. Yanınızdayız diye sahiplenen… Şımartılmak, övülmek istemiyor, sövülmek taciz edilmek istemediği gibi.
Eskiden olduğu gibi sadece, saygı duyulmak, var sayılmak, mahallenin karşıdan gelindiğinde selamlanarak karşılandığı doktoru, hemşiresi olmak istiyor.
Kutsallaştırılıp bir kenara atılmak değil dertleri, tıpkı çok eskiden olduğu gibi doktor abi, hemşire abla olarak çağırılmak hayalindeler.
Siz, nerede yüzünüze küfredilirken, saçınızdan tutup sürüklenirken, burnunuzun üzerine yumruk indirilirken, bu kadar sakin kalabildiniz.
Onlar, sakinliklerinin sevgisi ile sürdürdükleri mesleklerinde, aciz kaldıklarını söyleyenlere bile sessiz kalıyor.
Hala direnerek, hala inanarak, hala severek yapıyorlar mesleklerini.
Çünkü hala çok seviyorlar, insanlara insanlığa hizmet etmeyi. Biraz da siz insanlığınıza kulak verseniz. Biraz da siz insan olabilmeyi becerebilseniz eskisi gibi…

Dr. GÖKHAN ÜRKMEZ